

Puuvõõriku- hooaeg

**MICHELLE
MAJOR**

Originaali tiitel:
Michelle Major
Mistletoe Season
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Michelle Major
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R12422422
ISBN 978-9949-87-025-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Kõigile lugejatele,
kes armastavad jõuluraamatuid sama palju kui mina.
Aitäh, et saan teiega jagada seda erilist aega aastas!

ESIMENE PEATÜKK

ANGI GUILARDI VÄLJUS restoranist Il Rigatone, mis oli juba viimased kolmkümmend aastat kuulunud tema perele Magnolias Põhja-Carolinas, ja lukustas ukse enda järel. Kell oli juba peaaegu üksteist õhul ja peatänaval puhus tugev detsembrituul. Kuigi ta oleks pidanud kandma rohkem riideid peale ühe valge triiksärgi, mis nüüd oli punase kastme pritsmetest määrdunud, tundis Angi tuule üle heameelt. Vähemalt puhus see minema temale takjana kleepunud vorsti ja tomatipasta lõhna.

See lõhn tundus praeguseks temasse imbunud olevat ja meenu- tas lapsepõlveaastaid, mille Angi restoranist sisse-välja joostes oli veetnud. Päev oli olnud pikk, nii et ta vajab ühtmoodi palju nii dušši kui klaasi veini.

Ta suundus nurga taha pargitud auto poole, kuid tema tähele- panu püüdis läheduses kinni löödud autoukse heli. Magnolia kesklinnatänavad jäid äripäevadel üsna varakult suikuma, nii et Angi ei olnud osanud oodata, et keegi teine veel liikvel on. Ta tõstis kulmu talle läheneva naise poole.

„Kas sa jälitad mind?“

Emma Cantrell norsatas kannatamatult ja lähenes talle. „Sel- line tunne võib jääda küll. Mul poleks selliseks jälitamiseks mingit vajadust, kui sa telefonile või sõnumitele vastaksid.“

Angi pöördus nüüd täielikult äripartneri poole – nüüd endise äripartneri. „Mul on kogu aeg väga kiire,“ ütles ta ja üritas tõrjuda. Selle asemel lehkasid ta sõnad meeleheitest.

„Kuidas su emal läheb?“ Emma küsis seda hellal toonil, tema ärritus Angi vastu hetkeks kõrvale heidetud, oli ju Emma ikkagi hea inimene. Liiga hea selleks, et temast niiviisi mitte välja teha, nagu Angi seda oli üritanud.

„Täpselt sama nõrk kui pahur.“ Angi lasi suurel võtmepundil kõliseses käekotti kukkuda. „Arsti sõnul kulub veel kaks nädalat. Siis saab ta vaikselt jälle igapäevaste tegevustega alustada.“

„Nagu Il Rigatone juhtimine?“

„Me ei tea veel, kas ta seda kunagi jälle varasema koormusega teha suudab.“ Angi hammustas end nii tugevalt põske, et vere maitse tunda oli. „Sel pole tähtsust, sest restoran on nüüd minu juhtida.“

„Kuid ainult ajutiselt,“ nõudis Emma. Käis peale, justkui lootes, et soovi väljütlemine selle tõeliseks muudab.

Oh kui väga Angi tahtis, et see tõeks osutuks.

Ta vangutas kergelt pead. Polnud enam aega ilusateks unistusteks või uhketeks soovideks elus oma tee leida. Ta ei suutnud vaadata Emma osavõtlikesse silmadesse, nii et jälgis pilguga hoopis rõõmsates jõulukaunistustes poeaknaid teisel pool tänavat.

Värvilised vilkuvad tulekesed tantsisid rauakaupade poe tumedate akende ees ja paista oli ka tantsustuudio sildi ümber põimitud vanik. Mõlemal pool tänavat lambipostide küljes rippusid erepunaste lehvidega kaunistatud kuuseoksad. Magnolia oli sel aastal jõulurõõmu saavutamiseks kõvasti pingutanud.

Kahju, et Angi seda meeleolu kuigi hästi jagada ei suutnud. Muidugi oli ta teinud kõik vajaliku, et restorani väikese ooteruumi nurka juba tema varasest lapsepõlvest iga aasta üles panna kaunistustega kunstkuusk, mis seda ilmestas.

Eile ühel vaiksemal hetkel oli ta koos ühe ettekandjaga hoiuruumist jõulukaunistuste kotid toonud, kuid ka sellest polnud piisanud, et jõulumaagia välja võluda. Tema jaoks mitte.

„Mul on kahju sind alt vedada,“ ütles ta Emmale, tänulik, et ta hääl kandis. „Ma olen paarile kohalikule toitlustajale helistanud, et uurida, kas nad...“

„Ma ei taha teist toitlustajat.“ Emma lähenes talle. „Ma tahan sind, Ang.“

„Ma ei saa...“ Angi neelatas, sest tema kõris oli kurbuseklomp end kinni kiilunud. „Ma poleks oma ema üldse hüljata tohtinud. Kui ta poleks nii palju töötanud ja sealjuures veel minu pärast pahane olnud, on üsna tõenäoline, et ta poleks südamerabandust saanudki.“

„Kullake, sa ei saa selles end süüdistada.“

„Ta oleks võinud surra,“ rõhutas Angi. Ta tahtis, et see asi selge oleks. „Vähem kui aasta pärast isa. Ta kukkus restorani laoruumis kokku ja ma polnud isegi selle läheduses.“

„Sa olid võorastemajas.“

„Ma olin lõbutsemas, mitte ühtegi muret hingel! Mu ema võitles oma elu eest, töötajad ümberringi, kuni kiirabi kohale jõudis. Mind polnud aga kuskil! Just siis, kui ta mind kõige rohkem vajas...“

„Lõpeta!“ Emma tõstis käe. „Ma mäletan seda päeva, Angi. See oli McAlvey pulm, kus pruudi vennatütar ja tema tillukesed sõbrad tagahoovis üles pandud parkettplatvormil Iiri tantsu vihtusid. Sa olid rohkem kui sajale külalisele toidu valmistanud. Lisaks tegid sa ka Thompsonite kokkutuleku jaoks rannal piknikukorvid. Viis kuuest veebiarvustusest nende kahe ürituse kohta tõstsid pakutud toitu eriliselt esile. Sa hoolid oma tööst väga, ära ürita vastupidist isegi teeselda. Minuga mitte!“

Emma ei saanud ikka asjast aru.

„Ma oleksin pidanud rohkem oma emast hoolima. Nii, nagu tema minust hoolis, kui seda vajasin. Ta oli nii kahvatu, Em!“ Angi pani käed rinnal risti ja pigistas end tugevalt. „Ma muudkui ootasin, et ta silmad jälle avaneksid ja et ta mulle korraldusi hakkaks andma või kuidagi mind juhtunus süüdistaks, kuid ta oli nii pikalt haiglavoodis, monitorid piiksumas, ümberringi kõikehõlmav anti-septiku lõhn. Tal on mind praegu vaja, ma ei saa teda alt vedada.“

„Aga kuidas sinu enda alt vedamisega on? Kuidas sinu enda õnnega on?“

Angi nuhutas ninaga. „Sel pole tähtsust.“

„Peaks aga olema.“

„Mul on tõesti väga kahju,“ ütles Angi jälle.

Ta oli Emmaga kohtunud kevadel, kui too linnakeses ühe vana villa ära ostis, et sellest üks peenem võõrastemaja teha. Emmat tabas mitu tagasilööki, kuid Angi imetles tema pühendumust oma unistusele. Ta teadis ka seda, et oma vanast elust eemale astumine oli Emmale tähendanud oma emaga suhte katkestamist.

Kui Angi restoraniärist välja astus, et Emma võõrastemajas toitlustust pakkuda, oli Angi ema olnud itaallasest ema kohta ootuspäraselt otsekohene. Kuid Angi oli eeldanud, et ema saab oma pettumusest üle. Et nad saavad nende vahele tekkinud emotsionaalsest lõhest üle. Ta armastas ema, isegi kui Bianca Guilardi äärmiselt võimukas ja autokraatne tavatses olla. Isehakanud matriarhil olid head kavatsused.

Kuid nad polnud jõudnud ära leppida, sest kuu aja eest oli Bianca saanud infarkti, mis tõi kaasa vajaduse raske südameoperatsiooni järele. Hetkega olid kõik Angi plaanid muutunud.

Ema eest hoolitsemiseks oli ta koos oma kümneaastase poja Andrew'ga mugavast korterist lapsepõlvekoju kolinud. Ta oli üle võtnud pererestorani juhtimise ja seda tehes Emma hüljanud.

Ta tundis selle pärast sügavat kahetsust.

„Kui sa jõuluürituste jaoks kedagi teist ei leia, saan nendega ikka kuidagi hakkama,“ pakkus ta nüüd, mõeldes ebamääraselt sellele, kuidas ta end kloonida võiks.

„Sa ei saa mõlemaga hakkama.“

„Saan küll.“

Emma ohkas. „Ma ei tahtnud, et sa süütundest rohkem ülesandeid oma õlule võtaksid.“

„Ole nüüd, ma olen selle asja maailmameister.“

„Ma tean.“ Emma vaatas teda pinevalt. „Seepärast ma ei soovigi sulle koormust lisada. Ma arvasin, et oleme ka sõbrad, mitte ainult äripartnerid. Kuid sa oled mu sõbrana kõrvale heitnud ja see teeb haiget.“

Süütunne esile kutsutud, mõtles Angi. Tal polnud vaja, et keegi teine ka seda esile aitaks kutsuda. Ta tuli sellega ise piisavalt hästi toime.

„Paistab, et viimasel ajal ma muud ei teegi, kui valmistan teistele pettumust. Sulle, mu emale...“ Ta osutas sõrmega restoranile. „Isegi töötajatele, kes mõistavad, et ma ei taha tegelikult siin olla. Andrew’le.“

Mõeldes oma armsale, kohmakale ja kiitsakat aiateivast meenutavale pojale, tundis Angi kõris jälle pitsitust. Andrew oli talle kõige tähtsam, kuid nüüd oli poiss raskustes ja Angi ei teadnud, kuidas teda aidata.

„Teda kiusatakse koolis,“ tunnistas ta. Sellest oli väga raske rääkida, nii et ta hindas toetavat vihahelki Emma tumedates silmades.

„Ütle mulle selle kiusaja nimi.“ Emma tavatses oma mõtteid enda teada jätta ja nüüd rääkis ta nii, nagu oleks ta mingisugune kättemaksuingel.

„Ma ei tea seda. Andrew ei räägi sellest ja ka ta klassikaaslased hoiavad suu lukus. Kuid üks päev tuli ta koju lõhkise huulega,

käed ära kraabitud. Ma rääkisin õpetajaga ning kohtusin ka tema ja direktoriga. Nende jutt oli õige, kuid lapsed võivad tõeliselt vastikud olla. Võib-olla kui me mõnes suuremas linnas elaksime või mõnes sellises kohas, kus erinevusi paremini aktsepteeritakse, oleks Andrew'1 lihtsam oma kohta leida. Ma vihkasin Magnolias üles kasvamist ja nüüd sunnin ma teda sama läbi tegema.“

Ta surus sõrmeküüned peopesalihastesse ja tervitas tekkivat valu. Vähemalt juhtis see mõtted eemale tema kriipivatelt silmadelt, mis pisaravalangut ennustasid. Ta ei kavatsenud keset kõnniteed nutma hakata, isegi kui see inimtühi oli.

„Kuidas on võimalik siinset elu vihata?“ Emma vangutas pead. „Siin on nii idülliline.“

„Itaalia *cannoli**-printsessile mitte,“ pobises Angi.

„Kas see on midagi Kesk-Lääne osariikide laadapäeva maisikuninganna sarnast?“

„Mitte just päris. Vahet pole. Ma tahan vaid öelda seda, et olen suutnud kõik oma elus untsu keerata. Palun vabandust, et ma sinu eest peitu pugessin, Em. Me oleme ju sõbrad. Ma ei tahtnud lihtsalt tunnistada, et ma võõrastemaja hülgan. Sa võimaldasid mulle ihaldatud uue alguse, kuid ma ei saa oma lubadustest kinni pidada.“ Ta naeris kibedalt. „Siin see süütunne jälle on!“

„Ma ei võimaldanud sulle midagi. Sa oled oma koha meie partnerluses välja teeninud ja mina ei ole nõus tunnistama, et meie äri läbi on. Ootame vähemalt, kuni su ema täielikult taastub, ja vaatame siis, mis edasi saab. Seniks leian ma kellegi, kes kõige olulisemate toitlustusküsimustega tegelda suudab, kuid sinu pakkumise jõulude asjus pean ma vastu võtma. Kui see sulle liiga koormav ei ole. Uuel aastal saame siis asja uuesti läbi mõelda.“ Ta

* Itaalia magustoit. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

tõmbas Angi õrna embusse ega kujutanud tõenäoliselt ette, kui väga see aitas. „Igal juhul jääb meie sõprus püsima.“

„Hästi.“ Angil ei jäänud üle muud, kui nõustuda. Ta polnud valmis veel oma unistusest lahti ütleva, isegi kui teadis, et seda millalgi tegema peab. Ta tõstis käe põsele. „Kas sa jõuluimedesse usud?“

„Ei saaks öelda...“

„Mina ka mitte,“ nõustus Angi virilalt naeratades, „kuid praegu oleks ühte hädasti vaja.“

PÄRAST VESTLUST EMMAGA jäi Angi aga ikkagi justkui mingit imet ootama. Koju minnes tundis ta end kergemalt kui mitme nädala jooksul, nagu paistaks kuskilt lootus, et ta pärast ema taastumist oma saatusel ikka sarvist saab haarata. Järgmine hommik hävitas need lootused, nagu ootamatu kevadine lumesadu hävitab juba tärganud esimesed õied...